

HÖYƏRCİN

ISSN-0207-4710

2009-cu il

Hekayə

Şeir

Nağıl

«GÖYƏRÇİN»İN SOVQATI

Əziz balalar, bu nömrədən etibarən təzə bir rubrika açırıq. «Göyərçin»in sovqatı adlanan bu guşədə uzun illər bundan qabaq jurnalımızda gedən yazıları çap eləyəcəyik. Vaxtilə babalarımız, nənələriniz oxuyan nağılları, hekayələri, şeirləri oxumaq sizin üçün də maraqlı olar. İlk sayımızda tanınmış uşaq yazıçısı Mikayıl Rzaquluzadənin 1968-ci ilin birinci nömrəsində dərc olunan «Birinci qar» hekayəsini təqdim edirik.

Mikayıl RZAQULUZADƏ

BİRİNCİ QAR

Qar yağır. İri-iri, ağır-ağır, ağappaq, tərtemiz...

Birinci qar...

Bu ilki qışın birinci qarı. Bu qar mənim də birinci qarımdır. Bəli, birinci məktəb qarım!

Necə?.."Birinci məktəb qarı" nədir? Qoyun deyim.

Mənim adım Aytəkdir. Bu ildən məktəbə gedirəm. Mən məktəbə gedəni birinci dəfədir ki, qar yağır. Bax, buna görə də bu qar mənim birinci qarımdır!

Niyə sevinirəm? Onu da deyim:

- Axı əvvəllər qar yağanda, mənə bayıra qoymurdular. Deyirdilər. «Üşüyərsən. Soyuq dəyər. Xəstələ-nərsən...» Amma indi...İndi daha məktəbliyəm! Qar da yağsa, külək də əssə, lap tufan da, boran da qopsa, mən məktəbə getməliyəm.

Səhər-səhər babamın əlindən tutub məktəbə gedirəm, qar elə təmiz, elə ağdır ki, elə parıldayır ki, üstünə ayaq basmağa adamın heyfi gəlir. Amma neyləyəsən? Ayaqlarımızın

altında qar xırpıldayır, xırp-xırp-xırp...

İndi qarın üstündə doyunca, lap doyunca gəzəcəyəm. Hələ qar topu da oynayacağam, yoldaşlarımla Şaxta baba qayıracağam...

Bax, buna görə də sevinirəm! Bir də ona görə sevinirəm ki, bu qar mənim balaca bacımın da birinci qarıdır.

Bacımın adı Aytəndir. Hələ bir yaşı da yoxdur. Heç qar görməyib. İndi o, qucağımda pəncərədən qara baxır. Xırdaca-xırdaca, tombul-tombul əllərini uzadır, qığıl-dayır, başını da tez-tez aşağı-yuxarı tərpedir. O, həmişə babamın başını qucaqlayıb, qar kimi ağappaq saçlarını didişdirmək istəyəndə də belə eləyir. Deyirəm:

- Olmaz, Aytən, olmaz!

Aytən gülür, əllərini oynadır, dodaqlarını bir-birinə sıxıb arasından üfürür: - b-r-r-r-va...Yəqin Aytən demək istəyər: «Soyuq olanda nə olar? Mən soyuqdan qorxmuram ki...»

Yaxşı, bəs indi nə eləyim? Görəsən

Rəssam
Mətanət

ona bir azca, lap bir azca qar verimmi? Axı bu qar onun birinci qarıdır, lap birinci qarı!

Tez pəncərəni aralayıb, bir ovuc qar götürürəm. Aytən qarı iki əlli qamarlayır. Birdən üşüyən əllərini çəkir.

Qar ikimizin də üstünə səpələnir, əriyir. Yerində irili-xırdalı damcılar qalır: rəngbəreng, parıldaşan damcılar...

Babam mənə deyir ki, bu damcıların hər biri yazda bir çiçək olacaq, al-əlvan çiyyəklər, göbələklər, cürbəcür, rəngbəreng, dadlı-dadlı meyvələr...

Babam deyir ki, lap çoxdan, mənim anam körpə olanda, yəni bacım Aytən boyda olanda, bütün dünyada dava gedirmiş. Onda topların, bombaların alovundan, yanan şəhərlərin, kəndlərin qorundan tütütündən göydən qara qar yağmış, hisli tozlu qar, zəhərli qar...

Yox, mən istəmirəm, daha dünyada belə qar yağsın.

Qoy həmişə, hər yerdə, bax bizim bu qar kimi, bu ilki

qışın birinci qarı kimi, mənim birinci məktəb qarım kimi, körpə Aytənin lap birinci qarı kimi ağappaq, tərtemiz qar yağsın, hissiz, tozsuz...

Ağappaq, tərtemiz...

